

THE SANDY TIMES

č.3

Oficiální zpravodaj 45. ročníku národní přehlídky experimentujícího divadla
ŠRÁMKŮV PÍSEK 2006



ŠRÁMKŮV PÍSEK 2006

26. - 28. května 2006



Divadlo PRKNO
Veverská Bítýška



ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Ján Šimko:

Se současným francouzským divadlem se na českých jevištích nesetkáváme příliš často. Od autora jsou přeloženy obě hry, jedna se hrála v Praze v Divadle Komedie. V inscenaci jsem ale text do značné míry nepoznával. Myslím, že se s textem do značné míry minula. Je tu posun ke komedii, až parodii reality shows. Původní text na těchto žánrech parazituje, ale zároveň povyšuje materiál na osobitou uměleckou formu. Text je složen ze tří monologů, které jsou přerušovány moderátorem. Autor předepisuje, že lze improvizovat, ale naplnění v inscenaci nebylo šťastné. Pokud totiž začneme zkonkrétnovat – přes rekvizity, kostýmy, zbytečné mikrofony, které narušují temporytmus, ocitáme se ve tvaru, kterým se text inspiroval, ale nakonec se mu vzdaluje. Realismus je tu na škodu věci. Postava Barbary se dostávala k jádru věci ve chvílích, kdy monology nebyly realistické. To bylo nejsilnější místo inscenace, protože se neilustrovalo. A to je klíč. Text nemůže fungovat jako bulvární žánr, proto se pokusím o takové zpracování vzpírá.

Vladimír Hulec:

Nevím důvod, proč na jevišti dělat přesný otisk reality show. Druhá možnost je udělat interpretaci postav a ukazovat je v groteskní podobě, což se mi herecky líbilo. Po herecké stránce do toho soubor dal hodně práce. Ale jako divák jsem se celkem trápil. Čekal jsem také větší tajemství v postavách. Čekal jsem, že se dozvíme, že si některá z dam vymýšlí, že něco ukrývá. A od moderátora bych chtěl, aby byl ještě drsnější a razantnější.

Karel František Tománek:

Jaký cíl soubor sledoval? Podle mě se podařilo vykreslit postavy, každá byla úplně jiná, držely si své charakteristiky, moderátor byl přesvědčivý. Pokud to bylo cílem, dosáhl soubor přesnosti a zvládl to. Ale zásadní výhradu mám k tomu, do jaké míry je nutné realitu televizní zábavy přenášet do divadla. Osobně si myslím, že osobní zážitek divadla, setkání herců s diváky, je zajímavý, když se divák dozví něco, co nečekal, a to ho přivede k přemýšlení o něčem novém. V tom spočívá mé osobní zklamání, ale nenárokuji si tím soubor kádrovat.

Jan Císař:

Vzdal jsem poměrování textu s tím, co nakonec vidím na jevišti. To bych nikdy nemohl přijmout Hamleta v Dejvickém divadle, který se mi jinak hodně líbí. U této inscenace jsem nesledoval o čem je, ale jak soubor postavy staví. Dámy je držely přesně, jak v základním obrysu, tak v detailech. Inscenace potom sice má melodramatické rysy, ale to nevadí. Také připouštím, že text umožňuje jiná řešení. Na druhé straně, to, co dámy daly do herectví, bylo pro mě, jako praktikujícího feministu, docela přijatelné. Bylo to na pokraji dobře napsané hry se všemi atributy, které taková hra má. Experimentující divadlo to samozřejmě není, přijali a ocenili bychom to i na půdě činoherního divadla, zejména pro herecké výkony.

JAK TO VIDÍ...

Petr Haken

Velmi příjemné ráno s francouzským šarmem trojice starých dam se svými střípkami ze života i z duše. Proč tak krásnou věc dotuje tak nemožný sponzor?!

Kristina Hakenová
(pohled dětského diváka)

Mě se to líbilo, fandila jsem té, co vyhrála.

Vladimír Michal

Herecky skvělý koncert tří protagonistek.

Jakub Hulák

Vynikající herecké provedení a silné téma. V samotném textu ale zjevně chybí výraznější vývoj, gradace a point, proto bych si přál, aby tohle vše bylo dodáno režijními prostředky.



JAK TO VIDÍ...

Jakub Hulák

Milé, občas nápadité, často bohužel jen popisné ilustrativní, žánrově nevyjasněné, scénograficky a výtvarně roztržité. A hlavně proč a o čem se hraje?

Kristina Hakenová

(pohled dětského diváka)

Mě se to nelíbilo, protože tam nebylo nic zajímavého.

Petr Haken

Školní besídka septimy je rozhodně dramaturgickým omylem odborné rady. Omlouvám se.

Markéta Hoskovec

Inscenování tak imaginativního textu přepokládá haldy imaginace. Bohužel, několik dobrých nápadů nestačí. To, co jsem viděla, bylo příliš ilustrativní, popisné, snad bych raději zavřela oči a nechala běžet vlastní imaginaci.

Vladimír Michal

Němý film se čteným komentářem? Školní besídka pro spolužáky a známé? Příprava k jevištnímu pohybu? Jen tak si zadovážet, bez ambic hrát divadlo na vyšší úrovni? Nevím. Ale veliké sousto si soubor vybral a zvláště ho pojedl.



OBLUDÁRIUM

Nové Město na Moravě

eva.nepustilova@zus.nmm.cz, <http://zus.nmm.cz>

„Jsme obludy, to úplně stačí.“

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Karel František Tománek:

Zadání, které si soubor zvolil, je velmi obtížné. Důležité je něco obecně převést na úplně konkrétní záležitosti. I když je tento text výsostně poetický, pracujete s konkrétními věcmi, které musí inscenátor povýšit na znak. Co znamená chyba fotoaparátu, co je skutečnost a co sen, co je vlastně zač Eiffelova věž? Nejednoznačnosti si inscenátor nemůže dovolit ani v nereálném příběhu. Dva „gramofony“, které vyprávějí děj, musí dodržovat přesnost ve stížích, v tom, kde končí komentář. Komentář má být obrazem povýšen a dán do zajímavých souvislostí. Souboru se ale daří jen převyprávět příběh a dát mu základní formu.

Ján Šimko:

Je škoda, když se text jen pantomimicky předvede na jevišti, když se ilustruje. Pštos přece nemusí být pštos. Text je téměř neinscenovatelný. Jak na něj? Například: v předloze je hodně technických prvků (Eiffelovka, fotoaparát). Cocteau je ovlivněn surrealismem, počítá i s interpretací různých sexuálních symbolů (například Eiffelovka jako falický symbol). Text netreba ilustrovat.

Jan Císař:

Lyrické divadlo se u nás moc nedělá. Realita se v tomto typu divadla posouvá. Inscenovat takové divadlo je velice obtížné, vyžaduje to mít stejnou imaginaci jako autor. Čítuji někoho, kdo se o tento typ divadla pokoušel - Honzl: „Velbloud na jevišti může být perem, může být automobilem a přinejhorším může být i velbloudem“. Je to jevištně neobyčejně obtížné, nejde o divadlo klasického typu, ani pantomimická nápodoba tomu nemůže pomoci, jen ilustruje slovo.

Zoja Mikotová:

Mám praktickou připomínku. Příběh skýtal možnost víc pracovat s výtvarnými obrazy. Když vezmu jen techniku pohybu – někdy vás tam bylo moc a vmázli jste do sebe. S pohybem by se dalo víc pracovat – například co udělají těla, když se spojí do obrazců?

NIC NENÍ NEMOŽNÉ

Rozhovor s Kateřinou Dvořákovou

Jak jste přišli na tento Cocteauův text a proč jste si ho zvolili?

Přinesla jsem ho já, protože jsme chtěli něco hravého a veselého, na čem bychom se vyřádili, tak se nám tohle zalíbilo a přišlo nám to vhodné.

Co si myslíte, že může tento text dnes říct?

Nějakou hlubokou myšlenku to asi nemá, ale dělali jsme to jako pozvánku do snů a zpátky do dětství, kdy může klidně vylézt z fotáku lev a nepříjde do nikomu zvláštní. Je to o svobodném a hravém myšlení, kde vás nic nepřekvapí a nic není nemožné.

Jak vznikala inscenace?

Společně. Každý přišel s nějakým nápadem. Všechno jsme si vyráběli sami, podle toho, co jsme usoudili, že potřebujeme.

Kdo přišel na originální řešení hlavy svatebčanů?

To už vám asi nepovím. Vzniklo to při debatách, kdy jsme zjistili, že je nás málo a že potřebujeme osm svatebčanů.

-vok-

Ztracená existence
Praha
ztracenec.wz.cz
„A vono to pude!“

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesně záznamy hovorů z rozhovorového semináře)

Zoja Mikotová:

Libil se mi náboj, který z jeviště šel. Začalo to už rozjezdem na dvorečku. Základní myšlenka je vtipná, nápad dobrý. Ale podobný nápad už jsem viděla – bylo to představení pro děti, děti se dokonce musely prodrápat jínem, byly tam s těmi zuby společně. Velice spontánní divadlo. Pracovalo s klíče, ale po svém ho uchopilo v jasném nadhledu. Soubor dobře využil také svých typových možností.

Jan Cisař:

Když jsem text četl, nenabyl jsem k němu žádný vztah – představoval jsem si ty zbytky jídla v zubech. Představení mě bavilo, je hravé. To, jak jste jej divadelně posunuli, jak jste rozehráli stomatologickou férii, bylo příjemné. Jediným otazníkem je pro mě scéna Dr. Řezáka za plentou. Tam mi přijde zbytečná, k tématu nic nepřidá.

Vladimír Hulec:

Nejvíce mi nesedí playbackový zpěv. Vzhledem k tomu, že je to vlastně muzikál, inscenaci by jistě pomohlo, kdybyste zpívali třeba ne moc dobře, ale za sebe.

Ján Šimko:

Dobré náznaky, které se dají rozpracovat. Moje oblíbená scéna je ta s čokoládou.



JAK TO VIDÍ...

Kristina Hakenová

(pohled dětského diváka)

Libilo se mě to, protože tam bylo hodně postav. Libila se mi scéna s čokoládou.

Petr Haken

Nápad mě naprosto nadchl. Zpracování by asi ještě potřebovalo drobné dramaturgické úpravy. Ale rozhodně to sem patří.

Markéta Hoskovicová

Vskutku radostná záležitost i potřeť. Chutná před snídaní i po snídani.

Vladimír Michal

Divácky vděčné představení i když někdy se samoúčelným vtipem. Ze souboru sálá nadšení pro divadlo. Nevím, zda mají herci nějaké vyšší ambice, ale diváky dokáží rozesmát, pozitivně naladit. Díky za takovou příjemnou hodinku, které mě rozveselila.

Saša Gregar

Výborný! Zdravý! Sám mám vlastně trpké zkušenosti s parodontózou, proto oceňuji přínos této inscenace a její silnou katarzi.



NOVÁ ORÁLNÍ PERSPEKTIVA

Rozhovor s Alexandrem Guhou

Dentální rapsódie je vaše autorská prvotina nebo toho za sebou máte již více?



Dentální rapsódie je můj první autorský počín. Další text nosím teprve v hlavě. Předtím jsem pouze upravoval hry původní například Gogolova Zenitbu, kterou jsme v rámci Ztracené existence uváděli. Původně jsme totiž jako soubor fungovali na gymnáziu, kde jsme byli svázáni osnovami. Takže jsme uváděli hry jako Romeo a Julie nebo Sen noci svatojánské. Po té, co jsme absolvovali, jsme se osamostatnili a začali dělat vlastní věci.

Proč právě název Ztracená existence?

Ztracená existence proto, že přesně vystihuje náš životní styl. Chodíme spolu do hospody, pořádáme nejrůznější zábavy a další kulturní aktivity.

Jste na Celostátní přehlídce experimentujícího divadla. V čem myslíte, že je Dentální rapsódie experimentální?

Podle mě je to úplně nová orální perspektiva. Myslím, že dodnes nebyl inscenován den života jedné osoby nahlízený skrze její ústa.

-bez-

DIVADLO KÁMEN Praha
www.divadlokamen.cz
„Jsme takovéj divnej soubor.“

JAK TO VIDÍ...

Kristina Hakenová

(pohled dětského diváka)

Bylo to docela dobré, až na to, že tam bylo dost promarněného času.

Petr Haken

Poetika Kamene se mi líbí, ale v tomto představení se z Kamene stal skalní masiv. Až po informaci o uklizečce v marmeládě bych skoro všechno škrtl.

Markéta Hoskovicová

Obdivuji vytrvalost souboru v budování vlastní poetiky, skláním se před množstvím práce, zároveň však cítím, že pro soubor je načase posunout se dále a toužím, aby forma byla využita ve prospěch sdělení.

Vladimír Michal

Někdy méně je více. První polovinu bych ze dvou třetin zkrátil a pak by vzniklo určitě zajímavé představení. I přesto se mi líbily herecké výkony.

Jakub Hulák

Stejně jako u předchozího Mlejníka jsem si Marmeládu vychutnal jako svého druhu dobrodružství a kochal se přesností a vyhraněností tvaru. Oproti Mlejníkovi mi ale hra s neustálým opakováním připadá více předvídatelná a samoúčelná, takže místy zdělovává.

Petr Macháček

Marmeláda obsahovala poměrně mnoho umělých doplňků a šnítolín, ale mohlo to být i horší. Chvillemi to bylo i zajímavé, chvílemi nepřehledná forma převládala vše živé.

Saša Gregar

Viděl jsem Havlovo Vyrozmnění. Bavil jsem se. Jo, jo. Jak napsat hru a nekrást? Doba je těžká. Ale nechápu, proč se z té pistole nevystřelilo, když to hráli jako o život. Asi byla taky na vodu. Ale možná taky ne. Šel jsem pryč, když představení skončilo, ale netušil jsem, že pokračovalo druhou půlkou.

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesně záznamy hovorů z rozhovorového semináře)

Zoja Mikotová:

Pro mě bylo velmi překvapivé, že se na jevišti takto formálně pracuje se slovem. Inscenace šla do takové košatosti, až byla pro mě těžko sledovatelná. Jazyk se najednou stal až jazykem ptyčepe. Je ale možné, že takovým příběhem jít?

Ján Šimko:

Představení se mi ze začátku líbilo. Mám rád jednoduchý mechanický pohyb na scéně. Prvních patnáct minut mi nadšení vydrželo. V jednotvárnosti se vytvářely i rozdíly mezi postavami. Stejná v zeleném dodala do mechaničnosti ostatních najednou volnost. Problém pro mě začal, když nastoupil účetní a začal se řešit vývoj firmy a pokračoval s příchodem detektiva. Ten minimalismus se rozvíjet měl, ale ne prostřednictvím příběhu. Oceňuji svébytný scénický jazyk, ale princip, který soubor nastolil, potom sám trochu naboural.

Karel František Tománek:

Pokud nejsem jako divák s představením schopen navázat emocionální kontakt, začnu je zkoumat racionálně. Ve chvíli, kdy má inscenace běžný lineární příběh, začnu zkoumat třeba to, proč je expozice tak dlouhá, proč nastala krize právě v daném okamžiku atd. A u toho nenacházím žádné zdůvodnění. Musím uznat, že se souboru daří udržet věci v řádu, režijní vedení je pečlivé a kázeň herců velká. Pro mě osobně je to ale jen režijní exhibice a tu nemám potřebu sledovat.

Vladimír Hulec:

Režisér Petr Macháček v jednom manifestu prohlásil, že chce zkoušet, zda může forma fungovat bez obsahu. Možná by bylo lepší tuto jezi naplňovat radikálněji, například dovést repetitivnost do absurdna. Otázka je, jak tvar diváky vnímat. Zda nejsme příliš zvyklí na klasické vnímání divadla, zda tato inscenace nenabízí úplně jiný druh vnímání.

Jan Cisař:

V představeních Petra Macháčka je pokus, který v divadle příliš neznám, v literatuře ano, že sám způsob použití jazyka vytváří svou vlastní realitu. Nedá se pochopit jinak, než když pochopíte, jak ten jazyk pracuje. Kromě jazyka jsem ale hledal také to, co se děje na jevišti. Člověk by od fabule čekal, že příběh někam dojde, že se k něčemu dopracujeme, že dojdeme ke smyslu, ale mechanismus inscenace se jen otočí. Byl jsem dnes divák pečlivě připravený, velmi soustředěně jsem vše sledoval, ale výsledek je, že jsem jako divák zůstal mimo.

EXPERIMENTEM JE PRO NÁS BALAST SLOV

Rozhovor s Petrem Macháčkem

Co vás inspirovalo k napsání a inscenování tohoto textu?

Představili jsem si kancelářský ruch a chtěl jsem to nějak zobrazit v tom našem způsobu divadla, který je spíš takový minimalistický. Říkali jsme si, že by to mohlo být zajímavý protiklad, že se vlastně nic neděje a přitom se pobíhá po kanceláři. Nevím, jak to vyšlo...

Se kterou ze svých postav se nejvíce ztotožňujete a proč?

Možná s detektivem – je to člověk, který do toho děje příliš nezasahuje.

Jaký je váš vztah k absurditě?

Když někdo toto představení charakterizoval, že je to divadlo s absurdními prvky a to jsme ještě přijali, když někdo říká, že je to absurdní divadlo, tak to není, protože my nechceme být absurdní. Doufám, že se nám to představení nerozkládá, ale vyúští v nějaký smysl, který se snažíme hledat a nesnažíme se to jenom skládat. Absurdní prvky tam jsou proto, že se snažíme dotahovat myšlenky do konce a z toho vzniká ta absurdita.

Co je na vašem představení experimentujícího?

Pro nás je experimentem v této hře balast slov, protože jsme doteď hráli hry, kde jsme mluvili málo – vytvářeli jsme rytmus pauzami a těmi slovy mezi pauzami a teď se ho snažíme vytvářet tím, že řekneme desetkrát víc textu, než by bylo potřeba.

-vok-

SUROVOSTI LASKAVOSTI

ANTONÍN DS

Praha

www.divadlo.cz/antoninds

„Soubor dříve mladých rozhovůvých intelektuálů“

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesně záznamy hovorů z rozhovového semináře)

Karel František Tománek:

Srovnání Surovosti a Punku je na místě, spíše než kabaret to byla v obou případech besídka. Představení souboru Antonín DS je generačně semknutější, oscilující kolem společného tematického ohněska, což je životní pocit lidí, kteří mají rodinu, zaměstnání a reflektují svůj život. Besídka byla budována s pocitem ironie a sebeironie a je na divákovy, zda za tuto ironii nahlédne do zranitelnějších míst. Soubor diváky nešetří, naopak. Ve chvíli, kdy by herci mohli diváka dostat na svou stranu a výrazně číslo pointovat, z pointy schválně vycoouvají, nebo ji doslova řad absurdum. Vytváří to pocit tematizovaného trapna. Cítím za tím záměr, abychom byli přinuceni o věcech přemýšlet. Celému tvaru besídky by ale neškodil přísnější dramaturgický dohled, aby měla čísla hlubší nebo rafinovanější provázanost.

Ján Šimko:

Na představení souboru Antonín DS se mi líbilo i to, že herci dělají věci, na které nemají přirozený talent – třeba hlas na zpěv, na jevišti mají trému. Dalo by se to povýšit na princip. Zajímavá byla slečna, která při zpěvu téměř nebylo slyšet, jak byla ztrémovaná. Nesmělý kabaret mi přijde jako velmi originální. Velmi mě pobavily některé scénky – např. muž povídající si mobilu o dítěti, ale mně vadilo dopovězení na konci. Asi dvě, tři scénky byly pod úroveň ostatních – scénka s rohlíky, tradiční scénka s květinami a slečna se Swenem a Bergmanem. Kabarety snesou i méně performerů – kdyby soubor hrál třeba jen ve dvou, bylo by to sevřenější, koncentrovanejší.

Jan Císar:

Antonín DS byl pro mě příjemným překvapením, je samozřejmě otázkou osobního vkusu, co by tam mělo nebo nemělo být. V představení je ale jen několik čísel, u kterých má člověk pochybnosti.

Zojka Mikotová:

Znála jsem už spolek Puchmajer, vidím pokroky v divadelnosti vystoupení, v tom jak existujete na jevišti, na některých místech by jste mohli odlehčit sebe sama.

Vladimír Hulec:

Líbí se mi, že představení odpovídá věku a tématu, které herci řeší. Je to velmi vtipné a zábavné řešení, a protože jsem taky ve věku herců, ohromně jim rozumím.

VO ČEM TEN ŽIVOT KURVA JE?

Rozhovor s autorem, režisérem a hercem Martinem J. Švejdou

Jak moc jsou Surovosti Laskavosti inspirovány životem vašim a vašich přátel?

Podoba inscenace, kabaretní pásmo, má u nás jistou tradici. Navázali jsme v tom na soubor Puchmajer, ze kterého náš soubor vznikl. Ta kabaretní forma je velice vhodná k tomu, jak lze reflektovat současnost a samozřejmě s přibývajícím věkem i vlastní osobní pocity, které se do inscenace v některých scénkách rozhodně promítly.

Vy se zabýváte divadelní kritikou. Jaké to je, postavit se jako autor, režisér a herec na druhou stranu barikády?

Jsem vystudovaný divadelní kritik, zabývám se divadelní kritikou. Je to takové malé povyražení, nebereme to nijak zásadně vážně. Jak říkal Jan Grossman, důležité je se tím divadlem bavit, ale nebrat se vážně a nebrat to divadlo vážně. Až do shlédnutí vašeho představení jsem si troufale myslel, že trochu vím, o čem život je, ale teď si tím už nejsem tak úplně jistý. Takže: Vo čem ten život kurva je?

No, je kurva vo tom, že nic není jistý.

-dav-

JAK TO VIDÍ...

Kristina Hakenová

(pohled dětského diváka)

Bylo to docela dobrý, ale ani ne zas tak zábavný.

Petr Haken

Tak to jó. Tohle můžu. Tohle je prima.

Vladimír Michal

Vkusný, často černý humor mne mimořádně příjemně naladil, pobavil...

Saša Gregar

Tak to má být! Aspoň v Pisku. Historická reminiscence. Sršení, Vpřed, Křeč... Všichni tenkrát věděli, kdo jsou ti blbí. Dnes Antonín. Dnes to bohužel víme přesu.



JAK TO VIDÍ...

Kristina Hakenová

(pohled dětského diváka)

Nelíbilo se mi to, protože Krakonoš byl chudák.

Petr Haken

To mě se to líbilo, protože konečně taky jednou vyhrál Trautenberk...

Vladimír Michal

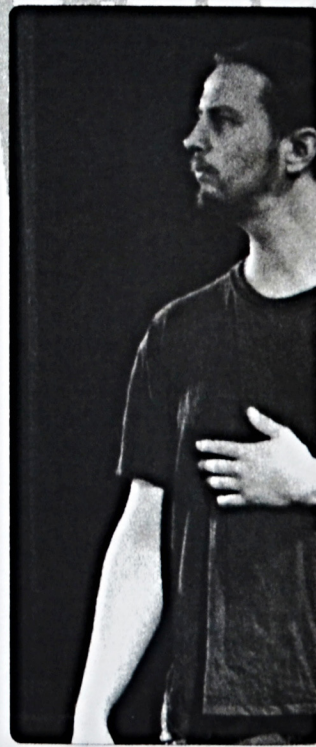
Škoda, že soubor v několika případech neměl cit, kde je hranice vkusu a nevckusu. Například pohádka o Krakonošovi. Ostatní bylo vtipné a zajímavé.

Petr Macháček

Milý...

Saša Gregar

Už jsem zažil liberecké K.U.D. údernější, takže kratší. Od Trautenberka to ale bylo báječné K.U.D.L.



PUNK NENÍ MRKEV

KÚD

Liberec

<http://kud.boxinfo.cz>

„Krátké a úderné divadlo je krátké a úderné“

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesně záznamy hovorů z rozhovového semináře)

Karel František Tománek:

Produkce KÚD Liberec působí velmi nezávisle, ale nutno podotknout, že se odehrává na národní přehlídce, která vyžaduje určitou erudici. Pro mě to je spíše zábava, která může fungovat v určitém sociálním okruhu nebo na určitém místě, ale není přenosná. Vnímám to spíše jako omyl.

Ján Šimko:

Zatímco první kabaret (Antonín DS) byl velmi vtipný a přemýšlivý, druhý zůstal na poli nejhrubozmnější zábavy, která podlézala jakoukoliv řádku. Nemyslím si, že je šťastné pointovat všechny scénky tím nejvulgárnějším erotickým humorem.

Vladimír Hulec:

Tento kabaret je vysloveně nízký, požívačný, uzavřený do určité komunity lidí, přesto mě inscenace zajímá právě tím, že přichází z určitého podsvětí. Stejně jako první inscenace (Antonín DS) se chce vyslovit k realitě. A když chce soubor nakopat Krakonoše do prdele, tak to udělá. Já si toho přístupu vážím.



KRÁTKÝ ÚDERNISMUS

Rozhovor s šéfem KÚD

Pod názvem Punk není mrkev jsem si představovala něco úplně jiného, než co jsem ve finále viděla. Jakou spojitost má název s vaší inscenací?

Punk není mrkev je jakýmsi „best of“ našich písniček, vtipů a skečů, které jsme vybrali speciálně pro tento festival. Sam o sobě tedy název zásadní smysl nemá, je spíše zástupný.

KÚD znamená, že děláte krátké a úderné divadlo. Pokusili jste se někdy i o něco většího?

KÚD funguje už 13 let, tento název vznikl, když jsme v době středoškolských studií byli na divadelním festivalu a někdo se nás zeptal, jaké bude naše představení a my jsme odpověděli, že krátké a úderné. Většinou děláme kabaret, ale pokusili jsme se i o Klieperovu Veselohru na mostě, kterou jsme samozřejmě značně upravili.

Čím je podle vás vaše inscenace experimentální?

Krátkým údernismem. A také tím, že je autorská, že se divadlem sami bavíme a snažíme se pobavit ostatní.

-bez-

JESLICKÝ

Hradec Králové

emilie.zamecnikova@seznam.cz

„Dobrá parta různě propletená vztahy – kamarádky, sourozeneckými, mileneckými...“

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonale a přesně záznamy hovorů z rozborového semináře)

Vladimír Hulec:

Představení pro mě mělo zvláštní jevištní tvar a způsob komunikace s divákem. Jde o scénické poetické divadlo, ve kterém lidé hovoří o intimních záležitostech. Je na divákově, jak tento tvar bude přijímat, je to jako když čtete lyrickou poezii, nevnímáte ji pokud do vás nepronikne. Představení je zajímavé, ale nedokážu jsem v něm najít uhrančivost nebo apelativnost, aby mě to zaujalo. Můžeme se bavit o jednotlivostech – ale nedokážu hovořit o celku, nenašel jsem klíč, jak o tom celistvě hovořit.

Zoja Mikotová:

Inscenace měla nevýhodu, že šla jako poslední večerní představení. Byla křehká, osobní, plná osobních výpovědí, a tomu jsme už asi nebyli otevření. Neprispěl ani prostor – soubor hrál dál od diváků, což nepřispělo k přímému sdělení.

Ján Šimko:

Inscenace působí pateticky, tomu přispěla také úvodní a závěrečná Carmina Burana, po které očekáváme něco dramatického. Druhá věc, která způsobila očekávání velké výpovědi, byla světa. Bodové světlo, které evokuje paprsek slunce ve vězení, nebo maják, je na škodu věci. Velmi přehnané patetické gesto bylo například odhození panenky. To jsou věci, se kterými se neztímáme, a pokud ano, tak v úplně jinak vystavěné náladě.

Ján Cisar:

Jsem v hlubokých rozpacích, co si s představením počít a kam ho zařadit. Cítil jsem, že by to mohlo mít nějaký jiný smysl, ale důležité je, co jsem jako divák vnímal.



MÍSTY TO DOST BOLELO

Rozhovor s Emou Zámečnickovou a kolektivem

Jak vzniklo toto uskupení mladých lidí?

Všichni jsou odchovanci ZUŠ Hradec Králové. Herci z tohoto představení jsou takovým tím pevným jádrem širšího souboru lidí, kteří dělají divadlo i v dospělosti, kdy už ze ZUŠky vyšli.

Jaká jsou tedy vaše okna do duše?

Jsou taková, jaké bylo naše představení. Opravdu jsme ta okna dost složitě hledali. Každý si přinesl námet pro to své a pak si ho i částečně zrežiroval. Počátečním tématem bylo, aby si každý představil své okno, do kterého se dívají ostatní lidé a otázka, co by ten který herec do toho okna dal. Já jsem potom k představení udělala takovou supervizi a společně jsme tomu představení dali jednotnou formu.

Jak funguje kolektivní režie?

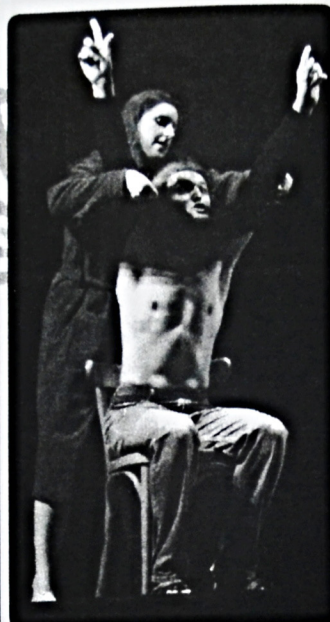
Blbě. Je to ta nejtěžší režie, která může být. Takový způsob práce jsme vyzkoušeli poprvé, takže to chvíli trvalo, než jsme našli ten způsob, jak k tomu přistupovat. Místy to dost bolelo. Ale chceme s tímto principem pokračovat.

A jak to vypadá, když máte okno?

To se ve mně pak probouzejí běsy, které jsou jinak potlačeny společenským postavením.

-vok-

JAK TO VIDÍ...



Petr Haken

Krásná hra světla. Světlo jako herec. Nádherná choreografie na prázdném jevišti.



NAHLÍŽENÍ

17. celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla
Kulturní dům Bechyně 19. - 22. října 2006

Pořádají: NIPOS-ARTAMA, Sdružení pro tvořivou dramaturgii, občanské sdružení Tatramani a Kulturní dům Bechyně

Setkání středoškolských a mladých souborů z celé ČR, které zahrnuje

- přehlídku inscenací zúčastněných souborů
- společná povídání o představeních s vedoucími a členy souborů a zkušenými lektory
- tvůrčí dílnu pro členy a vedoucí souborů a další zájemce
- vzájemnou výměnu zkušeností a inspiraci do další práce

Dílina je určena pro mladé soubory (středoškolské a učňovské skupiny, soubory ZUŠ, DDM, SVČ, divadelní studia apod.), které mají chuť prezentovat před svými vrstevníky výsledky své divadelní práce, zároveň nahlížet do práce dalších souborů, společně odkrývat pozadí vzniku inscenací, nabízet i přijímat inspirativní podněty pro další práci.

Soubory, které mají o Nahlížení zájem, vyplní přihlášku (k dispozici na adrese www.drama.cz) a zašlou ji do 23. června 2006 na adresu Jakub Hulák, ARTAMA, Blanická 4, P.O. BOX 12, 120 21 Praha 2, nebo e-mailem na adresu hulak@nupos-mk.cz, příp. faxem na č. 221 507 955. K přihlášce přiloží videozáznam představení na VHS, DVD či CD (stačí i pracovní záznam zachycující rozpracovanou inscenaci v současném stavu nebo pouze ukázkou z představení) a text inscenace, nejlépe scénář. Vítaná je i další dokumentace (charakteristika souboru a inscenace, program atd.). Příložené materiály na požádání vrátíme.

Nahlížení 2005 se zúčastní 6 - 8 souborů, které budou vybrány přípravným týmem dílny na základě inspirativnosti a kvality inscenace, technických parametrů, věkového složení souboru (preferujeme 15 - 20 let), termínu doručení přihlášky i dramaturgických kritérií.

Soubory se mohou přihlásit i s nehotovou inscenací - setkání jim může pomoci nalézt cestu k jejímu dokončení.

Dílina bude otevřena i dalším zájemcům - vedoucím souborů (i těm, kteří o práci s mladým souborem zatím jen uvažují), pedagogům středních škol, studentům a dalším. Nabídka pro tyto účastníky bude uveřejněna v září na stránkách www.drama.cz a v informačním bulletinu Kormidlo.

SPOLEČNOST AMATÉRSKÉ DIVADLO A SVĚT

Nositel grantu Ministerstva kultury a tím jedním ze spolupředatelů Šrámkova Pisku je Společnost amatérského divadla a svět. Jde o občanské sdružení, jehož posláním je především přispět k prohloubení kontaktů českého amatérského divadla se světem. Jako jeden ze členů Českého střediska mezinárodní nevládní organizace AITA/IATA hradí třetinu členského podílu (ČR jako ekonomicky vyspělý stát platí nejvyšší poplatek tj. 620 EURO ročně), s tím, že další třetinu platí České středisko a NIPOS-ARTAMA. Vyhledává a zve do ČR zajímavé lektory a nabízí divadelníkům semináře. Na letošním IH jím bude Nizozemec Emco de Vries jako lektor dílny nonverbálního divadla. Každoročně pořádá týdenní Setkání amatérských divadelníků v Šumperku koncipovaného jako česko-slovenská dílna. Kromě ŠP je Společnost rovněž spolupředatelem Loutkářské Chručimí. Radí mezi sebou přivítáme další členy. Korespondenční adresa je stejná jako má NIPOS-ARTAMA.

DALŠÍ INSCENACE DOPORUČENÉ Z KRAJSKÝCH PŘEHLÍDEK, KTERÉ UŽ SE DO PROGRAMU ŠP NEVEŠLY:

TVĚŘ V OHNI, Oldstars Praha
POTICHU I NAGLASS, Tlupatlapa Svitavy
PODZIM V PEKINGU, Volná asociace Příbyslav
ÚSVIT ANDĚLŮ, NaKop Tyjatr Jihlava
NÁVRAT Z PROUTÍ ANEB CO SE STALO A JAK TO DOPADLO, Krvík Totr Praha
NEPOHODLNÝ INDIÁN, Štace Kaznějov
ČEKÁRNA, DS Vrtule Nové Strašecí
ZVUKAŘ A MOST, Homotronní neškor Velký Osek
LOS PEJOROS, Divadlo na cucky Olomouc
KONECKONCŮDOMEČEK ZKARET, Divadlo Na pokraji, Nový Jičín
ŽIVOT NEDOCENÍŠ, Rádio IVO Hranice

NÁRODNÍ INFORMAČNÍ A PORADENSKÉ STŘEDISKO PRO KULTURU

Základním posláním NIPOS je podpora rozvoje kultury, především rozvoje kulturně-společenských a tvůrčích aktivit občanů v místech a regionech, se zřetelem k oblasti neprofesionálních uměleckých aktivit a k veřejnému užítí autorských děl, poskytování informačních služeb a odborných konzultací orgánům a pracovníkům územní samosprávy, státní správy, občanských sdružení, právníkům i fyzickým osobám a dalším subjektům, působícím v místní a regionální kultuře, a to na základě soustavného vytěžování teoretických a praktických poznatků z analytické a výzkumné činnosti v oblasti kultury, z vlastního výzkumu a s využitím odborných znalostí z různých oborů umělecké činnosti.

Odborná činnost NIPOS je zaměřena rovněž na získávání a analýzu poznatků o obecné úloze a postavení veřejných služeb kultury v sociálně-ekonomickém rozvoji regionů. NIPOS je odborným pracovištěm pro rozvoj neprofesionálních uměleckých aktivit a estetické výchovy dětí a mládeže.

NIPOS

Národní informační a poradenské středisko pro kulturu

Blanická 4
P.O. BOX 12
120 21 Praha 2
ředitel: PaedDr. František Zborník
sekretariát:
tel.: +420 221 507 900
fax: +420 221 507 929
email: nipos@nipos-mk.cz
www.nipos-mk.cz

„The Sandy Times“

Zpravodaj Celostátní přehlídky
experimentujícího divadla
Šrámkův Písek 2006

Redakce:
David Slížek,
Simona Bezoušková
a Martin Vokoun

Grafická úprava:
Ivo Jarý, Miroslav Lyga

Odpovědné osoby za
3. číslo zpravodaje:
Lenka Novotná a Ivo Jarý

Tisk:
Centrum kultury o.p.s.
Písek

Číslo vychází 28. 5. 2006

Náklad 100 výtisků

Výtisk je distribuován zdarma.

Finanční prostředky na tisk byly
čerpány z grantu poskytnutého
městem Písek



Historická opona z roku 1902 před představbou
Městského divadla v Písku v roce 1935...



...a dnes

28. května 2006 začíná se v Divadle Pod čarou

9.30	Láhor/Soundsystem	100 procent alibi	DPČ 90 min
	Krajská přehlídka Setkání divadel. Máti jevítní formy 2006, Valašské Meziříčí nevhodné pro děti do 15let (a není to ani trochu z legrace)		
11.15	J.S.T.E. Artyžok a Dred	Lehká zemitá plocha. Smirk. DFŠ 60 min	
	Krajská přehlídka Mělný kocour. Turnov		
12.40	Pachýř Pačejoř	Koláž sledovanosti	Divadelní kavárna 50 min
	Krajská přehlídka mluveného a sténového divadla, Olomouc		
13.30	čas na oběd...		
15.00	Rozborový seminář a závěr přehlídky		Divadelní kavárna